

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate lesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 4. Tyrocinium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

molienti, quæ anno denique ætatis Francis-
cisci circiter unde-vicesimo erupit.

§. I V. Tyrocinium.

Vix consequi ullus possit, quali quanto-
que gaudio exultaverit, postquam do-
mum Dei ingressus, circumstantibus un-
dique periculis se se vidit ereptum. Ubi
primum tanto bono frui cepit, versari assi-
duè in gratiis agendis Domino Deo, pro
beneficio illo, omni pretio, omnique æsti-
matione superiori: dumque incidebat de
divino illo munere mentio, tam incensa
ejus oratio erat, ut audientibus propè hor-
rorem seculi, Religionis amorem ingene-
raret. Ipse quidem tota deinceps ætate, sic
ad Religiosam vocationem affectus est, ut
dubitares sentiretne de illa altius, an cha-
rius eam diligeret: neque unquam aut
dies, aut assuetudo, aut acerbitates iis locis
usurpari solitæ, conceptam de illius digni-
tate opinionem imminuerunt, aut repo-
rem ullum offuderunt primis ardoribus.
Nec verò ullum vidi eorum quibus cum
Francisco usus aliquis intercessit, qui non
prædicaret, illum, cum virtutibus hominis

Apostolici operarii que omnibus numeris absoluti, primos Tyronum sensus & suavem illam ad res asceticas propensionem conjunxisse. Et verò jam tunc sic illum Deus ad interiora vel traxit, vel rapuit, ut inde usque à primo tyrocinio, semper nobis venerationi fuerit; semper in vita communi in speciem, observaverimus in Servo Dei virtutem talem, quæ vulgare haberet nihil. Crederes illum è seculo neque vitia secum tulisse, quæ emendaret; neque cupiditates quas frangeret: ac quæcunque in Societate religiosè usurpantur, tam ad illius ingenium accommodata erant, ut grave ipsi fore crederes si non ea faceret, quæ non nisi cum lucta aliqua alii vulgò faciunt.

Ambiebat nihil, nisi humillima quæque ministeria, in iisque jucundiùs acquiescebat, quàm rerum appetentes earum, quæ in vulgus splendorem obtinent, inani illa humanæ gloriæ specie delectentur. Condiebat quæcunque agenda imperabantur, singulari quodam sensu pietatis; unde iis accedebat dignitas tanta, ut propè exæquarentur factis aliorum sublimibus: nec quæ

quæ notâ in plerisque cadit, ut quæ minuta usurpant quotidie, ea corrumpat segnities, cadere in eum unquam animadversa est. Sic enim in iis sese adhibebat, ut amoris Dei, cui sua cuncta dicata volebat, specimen quoddam, ac tanquam characterem ubique agnosceres, qui intuituum omnium animos ad pietatem emolliret. Omnino ad dura & difficilia quælibet, freno egebat, non calcaribus: tanta ceteroqui docilitate adversus Magistrum Tyronum, tanta facilitate sequendi quocunque impelleret, ut imaginem quandam haud obscuram in Religioso adolescente cerne-
res primævæ protoplastorum innocentia.

Adversus æquales autem tantam benignitatem adhibebat, ut cunctos e-vestigio illius conspectus recrearet; tantam observantiam, ut Angelos in eis venerari videretur. Quod si eorum aliquis illius opera indigeret, enimverò sæper præsto erat; &, scilicet, imis ex præcordiis: in eo dispar aliorum, quod cum ferè tyrones offendantur perfacile, si quid ab aliis usurpari vident, minus consentaneè aut ipsi officio,

aut conceptæ de eodem officio opinioni; ipse nulla unquam censoria nota aliorum facta insectabatur: ac tametsi ab omni specie mali vel tenuissimi abhorrebat in se, nunquam tamen non probabat quæ fiebant ab aliis, nisi si luce meridiana clarius a recto honestoque deflecerent. Et vero est id vel maxime bonorum, aliorum ut peccata excusent quoad licet: nam cum ex se alios metiantur, vix ac ne vix quidem adduci possunt, ut de quoquâ deteriore in partem suspicentur. Religiosus quidem Tyro vim ingenii totam eò torquebat, ut probro culpaque eximeret ea ipsa, quæ speciem mali vitiiæve aliquam præ se ferrent. Si quid fiebat dicebaturve licentiùs, id agebat ex natura lætiore existere: quæ puerili levitati ascribi poterant, ipse oblectamenta vocitabat insonantis animi: ex candore quodam ingenuiori proficisci dicebat ea quæ jactantiam potius olerent; quæque vel ex præpostero sui amore fecisse videri quis posset, ex nimia indulgentia mollitiæve, in iis quæ ad mulcendos sensus pertinerent, illa Franciscus tribuere solitus erat, vel necessitati, vel certè motui
cuidam

cūdam mentis tām præcipiti, ut rationi prævertisset. Ita quantumcunque ipse in suis ipsius nævis dispiciendis esset lynceus, cæcum penè crederes in observandis iis, in quibus peccarent alii.

Qua in re ut fortasse modum superabat, ita in se objurgando semper severior fuit, seu iudicium spectes quod de suis peccatis ferebat, seu pœnas quas de se ipse leviori sæpè de causa exigebat. Hinc leves semper existimabat acerbitates illas, quibus eum in se animadvertere Superiores sinebant; ac quantumvis duriter corpus haberet suum, nunquam tamen exsatiari poterat illius cruciandi sitis. Se quidem verberabat tām atrocem in modum, ut tyrones alii stuperent: in tanta tamen acerbitate tām comis, ut nihil esset familiari illius convictu suavius. Atque hinc illud ipse experiebatur, quod in junioribus præsertim perrarum est, ut tametsi externam illam severitatem ablegabat, nihilo tamen difficilius gustaret Dei dulcedinem: sic enim habebat sensus edomitos, ut per eos tanquam per toridem aditus, suavitatem illam interiorem exciperet.

In linguæ custodiam invigilabat studiosissimè: cui tam felicitet moderabatur, ut nullum unquam repererim, qui vel verbum in eo reprehenderit. Nimirum parcissimè loquebatur, silentii perpetuus amator & custos. Sermonem de rebus piis atque asceticis, quæ una erat Francisci oblectatio, inducebat perquam industriè: eo afficiebatur ipse suprâ modum; eo suavissimè distinebat alios, sicut eorum in mentibus sensus eosdem ingeneraret: &, quod mirere, nemini propterea gravis erat familiaris illius consuetudo, atque adeò neminem unquam ea de causa à se abalienabat.

§. V. *In docendo ut se gesserit.*

A Tyrocinio statim, ad instituendæ juventutis munus traductus est. Videlicet hunc ipsi continuò divina Providentia campum aperuit, ubi virtutes alias exerceret, quantum in acquisitionem tam gnaviter toto Tyrocinii tempore incubuerat; præclarè secum agi ratus, eam provinciam demandari sibi, quæ tanquam boni publici fons & origo sit, ac velut fundamentum
feli-